

Sygn. akt II KO 15/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **K. S.**

oskarżonego z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w O.,

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania

Sądowi Rejonowemu w G..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. postanowieniem z dnia 1 marca 2017 r. w sprawie K. S. oskarżonego o czyn z art. 270 § 1 k.k., sygn. II K [...], zwrócił się z inicjatywą do Sądu Najwyższego o jej przekazanie Sądowi Rejonowemu w G., jako równorzędnemu, motywując to stanem zdrowia oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w O. zasługuje na uwzględnienie.

Oskarżony K. S. w dniu 8 lipca 2015 r. złożył wniosek o przekazanie jego sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., dołączając zaświadczenie, z którego wynikało, że „nie kwalifikuje się do podróży poza miejsce zamieszkania.” (k. 109). Na wyznaczoną na dzień 4 listopada 2015 r. rozprawę oskarżony nie stawiał się przedkładając m.in. oświadczenie Zastępcy Ordynatora Oddziału Kardiologii [...] w P. z dnia 24 września 2015 r., z którego wynikało, że stan zdrowia K. S. jest w

dalszym ciągu bardzo poważny i zabrania się mu jakiejkolwiek pracy wysiłkowej oraz przemęczania się, jak i dalekiego podróżowanie wszelkimi środkami komunikacji (k.152) Także z kolejnego oświadczenia wystawionego przez Zastępcę Ordynatora Kardiologii w P. z dnia 7 września 2016 r. wynika, iż stan zdrowia K. S. jest na tyle poważny, że zagraża bezpośrednio życiu oraz zabronione jest mu wykonywanie m.in. dalekich podróży jakimikolwiek pojazdami. Z opinii biegłego, powołanego przez Sąd Rejonowy w O., wynika, że „chory ma zabronione wykonywanie wysiłku, dalekich podróży, dlatego wskazane byłoby przeniesienie przewodu sądowego do Sądu Rejonowego bliższego miejscu zamieszkania Kazimierza Sapka” (opinia z dnia 2 stycznia 2017 r., k. 189)

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić między innymi wówczas, gdy realne jest zagrożenie sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, w tym w ogóle wydania orzeczenia kończącego postępowanie karne z powodu stanu zdrowia oskarżonego, co w takiej sytuacji nie pozostawałoby obojętne dla „dobra wymiary sprawiedliwości”. Jeśli więc jedyną możliwością niedopuszczenia do takiego stanu rzeczy jest odstąpienie od zasad wyznaczających właściwość sądu, to sprawę taką należy przekazać takiemu sądowi równorzędnemu, przed którym będzie mogła ona się toczyć.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że określona art. 37 k.p.k. przesłanka przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu została spełniona. Dla realizacji postulatu szybkości postępowania sądowego niewątpliwie niezbędna jest obecność oskarżonego K. S. na rozprawie, co w przedstawionej sprawie wydaje się być możliwym do spełnienia jedynie w wypadku przekazania jej do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G., z uwagi na to, że oskarżony mieszka w bliskiej od niego odległości.

Kierując się powyższymi względami orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.